

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/149/2022
Identifikačné číslo spisu:	1419202279
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1419202279.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. L., narodenej X. U. XXXX, K., B. A. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária Prachová & Partners, s.r.o. Bratislava, Pribinova 20, IČO: 50 491 300, proti žalovanému B. V., narodenému XX. Y. XXXX, K., G. XXXX/XX, zastúpenému advokátom Mgr. Milanom Kantuľákom, Bratislava, Na pažiti 19, o určenie, že nájomný vzťah k bytu trvá, vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/41/2019 (aktuálne vedenom na Mestskom súde Bratislava IV), o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. januára 2022 sp. zn. 9Co/112/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. júna 2021 č. k. 9C/41/2019-181 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že nájomný vzťah k bytu číslo XX na X. poschodí, na ulici B.G. A. Č.. XX v K.E., evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie V. G. Z., nachádzajúci sa v bytovom dome súp. č. XXXX, na pozemku parc. č. 2878/29, medzi žalobkyňou a žalovaným trvá. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozsudok právne odôvodnil ustanoveniami § 676 ods. 2, § 685 ods. 1, § 686 ods. 1, § 710 ods. 2 a § 712c ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Poukázal na to, že konštitutívnym rozsudkom súdu, ktorým sa privoľuje k výpovedi z nájmu bytu a ukladá žalovanému povinnosť byť vypratať po zabezpečení bytovej náhrady, sa súčasne zakladá nový hmotno-právny vzťah medzi účastníkmi, ktorého charakteristickým obsahom je právo bývania, ktoré trvá do času zabezpečenia bytovej náhrady. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 14. marca 2001 č. k. 5C/180/1998-110 dal privolenie žalobcovi Stavebnému bytovému družstvu Bratislava IV vypovedať žalovaným Š. L. a M. L. nájom predmetného bytu a žalovaným uložil povinnosť byť vypratať a odovzdať žalobcovi do 15 dní po zabezpečení náhradného bytu. Stavebné bytové družstvo Bratislava IV listom z 30. júla 2012 žalobkyni a jej

manželovi oznámilo zabezpečenie náhradného bytu a vyzvalo ich, aby ho kontaktovali za účelom podpisu zmluvy o nájme. Žalobkyňa ponuku neprijala, pretože podľa nej nezodpovedala štandardom ustanoveným zákonom. Od roku 2012 do roku 2019 byt naďalej užívala. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 15. mája 2018 sp. zn. 37Odk/165/2018 bol na majetok žalobkyne vyhlásený konkurz. Príklepom na dobrovoľnej dražbe konanej 14. júna 2019 sa vlastníkom predmetného bytu stal žalovaný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nájomný vzťah medzi žalobkyňou a bytovým družstvom zanikol na základe rozsudku, ktorým bolo privolené k výpovedi z nájmu bytu. Konkludentné obnovenie nájomného pomeru, ktorým argumentovala žalobkyňa, sa nevzťahuje na nájom bytu, pretože ustanovenie § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka to zakazuje. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že medzi ňou a žalovaným došlo k vzniku nájomného vzťahu, preto súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť, že tento nájomný vzťah trvá. Žalobkyňa rovnako nepreukázala, že jej právo na bytovú náhradu nezaniklo. Za predpokladu, že žalobkyňa mala za to, že náhradný byt jej zabezpečený nebol, mala možnosť podať žalobu o určenie, že jej právo na zabezpečenie náhradného bytu nezaniklo. Súd prvej inštancie zistil, že takáto žaloba na Okresnom súde Bratislava IV aj bola podaná, avšak uznesením z 29. decembra 2014 sp. zn. 16C/232/2014 bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalovaného v konaní v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. januára 2022 sp. zn. 9Co/112/2021 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP potvrdil a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že Občiansky zákonník pre zmluvu o nájme bytu nepredpisuje písomnú formu a túto zmluvu možno uzavrieť písomne, ústne alebo konkludentne; súdna prax však za konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme bytu nepovažuje obyčajné mlčanie, príp. skutočnosť, že užívateľ bytu býva v byte, vlastník bytu požaduje od neho „nájomné“ za užívanie bytu, ktoré užívateľ bytu hradí a vlastník bytu prijíma. Termín „nájomné“ je totiž často (hoci z hľadiska dikcie zákona nepresne) používaný v osobnom styku prenajímateľov a osôb, ktoré byty užívajú, ako ekvivalent pre bezdôvodné obohatenie vzniknuté užívaním bytu osobou, ktorá na to nemá právny dôvod. Žalobkyňa žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázala, že by právny predchodca žalovaného - Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, resp. žalovaný ako prenajímateľ akýmkoľvek spôsobom prejavil vôľu uzavrieť so žalobkyňou nájomnú zmluvu. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že predchádzajúci vlastník bytu prihlásil do konkurzného konania ako svoju pohľadávku dlh, ktorý žalobkyni vznikol počas obdobia, keď náklady za byt neuhrádzala. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovaného v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj len „dovolateľka“) dovolanie. V závere dovolania citovala ustanovenia CSP, v ktorých sú upravené prípustné dovolacie dôvody, konkrétne ustanovenie § 420 CSP so zvýraznením písmena f), ktoré ako dovolací dôvod stanovuje nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, ktoré ako dovolací dôvod stanovuje nesprávne riešenie právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (dovolateľka hrubým písmom zvýraznila všetky písmená obsiahnuté v ustanovení § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľka označila citované ustanovenia v texte dovolania úplne samostatne, bez označenia akýchkoľvek súvislostí s dovolacou argumentáciou. Žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne, aby dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania. Dovolateľka sa nestotožnila s právnym názorom odvolacieho súdu. Uviedla, že pokiaľ by aj došlo k zániku nájomného vzťahu na základe pôvodného rozhodnutia súdu z roku 2012, nič to nemení na tom, že v predmetnom byte naďalej bývala ďalších 7 rokov a uhrádzala štandardné nájomné a náklady spojené s užívaním bytu

(s výnimkou obdobia, keď platby neuhrádzala a vznikol jej dlh, ktorý si predchádzajúci vlastník prihlásil ako pohľadávku v konkurznom konaní). Táto skutočnosť svedčí o tom, že medzi žalobkyňou a predchádzajúcim vlastníkom bytu existoval právny vzťah. Súd sa nevysporiadal s tým, že pokiaľ by nešlo o nájomný vzťah, tak o aký právny vzťah by potom išlo. Aj keď nájomný vzťah zanikol v roku 2012 na základe rozhodnutia súdu, znova vznikol na základe vôle oboch strán, a to tak prenajímateľa ako aj nájomcu, keďže nájomca nájomné uhradil v určenej výške a prenajímateľ od neho nájomné prijímal, a to za obdobie siedmich rokov. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 30. januára 2018 sp. zn. 5Cdo/266/2007, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že „záver o uzatvorení zmluvy o nájme bytu konkludentným spôsobom preto nevyhnutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme bytu ako na strane prenajímateľa tak na strane nájomcu“. Dovolatelka namietala, že skutkový stav nebol posúdený riadne a správne. Súdny nezohľadnil, že po ukončení pôvodnej nájomnej zmluvy dovolateľka byt užívala sedem rokov, pôvodný vlastník to žiadnym spôsobom nenamietal, zasielal jej sumu mesačných úhrad, nedoplatok si uplatnil v konkurznom konaní vedenom na dovolateľku, zasielal jej vyúčtovania, na základe čoho jej vznikol preplatok, ktorý si voči pôvodnému vlastníkovi uplatnila v súdnom konaní a tohto času je tento nárok vymáhaný v exekučnom konaní. Tieto skutočnosti nie je možné v žiadnom prípade považovať za konkludentný prejav vôle pôvodného vlastníka. Odvolací súd vec posúdil iba formálne, nezaoberal sa kľúčovými skutočnosťami, potrebnými pre rozhodnutie vo veci, čím došlo k zásahu do základného práva žalobcu na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje dovolateľka za arbitrárne. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne a dostatočne odôvodnené. Navrhol dovolanie odmietnuť, nakoľko neobsahuje vymedzenie dovolacích dôvodov, eventuálne ho zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisovania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP (vychádzajúc z jeho obsahu). Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého

senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojemovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Dovolateľka namietala arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. K odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu (keď dovolateľka vytýka, že súdy sa nezaoberali kľúčovými skutočnosťami a nevysporiadali sa s tým, o aký právny vzťah teda v tejto veci išlo) dovolací súd uvádza, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

14. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona (§ 420 písm. f) CSP) sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

15. V danej veci je zrejmé, že žalobu žalobkyne posúdili nižšie súdy ako neopodstatnenú z dôvodov podrobne uvedených v odsekoch 1 a 2 tohto uznesenia. Pokiaľ ide o námietku, že súdy neuviedli o aký právny vzťah sa jednalo, tu treba uviesť, že predmetom žaloby bolo určenie, že nájomný vzťah trvá, a preto, keď súdy skonštatovali, že tento netrvá (po dokazovaní dospeli k záveru, že nájomný vzťah zanikol a nový nevznikol), nebolo potrebné riešiť ďalšie právne otázky (pozn.: je zrejmé, že žalobkyňa užívala podľa nižších súdov byť bez právneho dôvodu).

16. V posudzovanom prípade dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednotke

ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie.

17. Dovolací súd považuje za potrebné ešte poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

19. Prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP vyvodit' nemožno.

20. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ustanovenia § 421 CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je pritom rozhodujúci subjektívny názor strany sporu/účastníka konania, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

22. Žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie bez bližšej špecifikácie a bez vymedzenia akejkoľvek právnej otázky. Pokiaľ žalobkyňa polemizovala s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňovala správnosť jeho rozhodnutia, či kritizovala prístup odvolacieho súdu k právnomu posudzovaniu veci, uvedené námietky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 51/2020, III. ÚS 387/2021) v prípade posudzovania prípustnosti dovolania je dovolací súd viazaný vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolaťka pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci nezadefinovala, nekonkretizovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v nadväznosti na to (logicky) ani nemohla uviesť, v čom nesprávnosť riešenia takej otázky odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená.

23. Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP (dovolanie nie je

neprípustné a nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435) odmietol.

24. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP per analogiam tak, že žalovanému ako procesnému súperovi žalobkyne, ktorá zavinila výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu, priznal nárok na ich plnú náhradu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.